

Вдови: роман

КУПИТИ

Терористична організація «Ісламська держава Іраку та Леванту» (ІДІЛ) наробила чимало лиха як на Близькому Сході, так і в Європі, зокрема у Швеції. Її бойовики робили спроби влаштовувати теракти в різних європейських містах. Одному з них намагаються запобігти шведська Служба безпеки та поліція Стокгольма. Терористів хоче зупинити й детективка Ванесса Франк, яка дізнається, що її колишню підопічну Наташу вбили.

ПАСКАЛЬ
ЕНГМАН
В ДОВОИ

ТРИЛЕР

ПАСКАЛЬ ЕНГМАН

ВДОВИ

Енгман Паскаль
Вдови : роман / Паскаль Енгман ; пер. зі швед. Є. І. Коваленко. — Тернопіль : Видавництво Богдан, 2025. —
480 с.

ISBN 978-966-10-3277-3

© 2020 Pascal Engman
© 2020 Elina Grandin, cover
© Є. І. Коваленко, переклад, 2025
© Видавництво Богдан, виключна ліцензія
на видання, оригінал-макет, 2025

Pascal Engman
Änkorna
© 2020 Pascal Engman
First published by Bookmark förlag, Sweden
cover © 2020 Elina Grandin

Терористична організація «Ісламська держава Іраку та Леванту» (ІДІЛ) наробила чимало лиха як на Близькому Сході, так і в Європі, зокрема у Швеції. Її бойовики робили спроби влаштовувати теракти в різних європейських містах. Одному з них намагаються запобігти шведська Служба безпеки та поліція Стокгольма. Терористів хоче зупинити й детективка Ванесса Франк, яка дізнається, що її колишню підопічну Наташу вбили.

*Вони лихі ідеалісти, і те,
що вони наробили на задвірках жахів,
я не можу описати,
не можу перетворити кров на чорнило.*

З вірша «Карильйон»
зі збірки «Пустельний майдан»
Томаса Транстремера

«Щонайменше 400 терористів ІДІЛ пройшли підготовку для здійснення нападів у Європі, об'єднавшись у кілька осередків, аби викликати хвилю кривавих атак», — повідомили інформаційній агенції АР джерела в органах безпеки в Європі й Іраку.

Високопоставлений офіцер іракської розвідки заявив, що осередок, який здійснив теракт у Парижі, тепер поширився Німеччиною, Великою Британією, Італією, Данією і Швецією.

Поділяють, що ІДІЛ має спеціальні тренувальні табори в Сирії, Іраку і, можливо, в колишніх радянських республіках, де джихадисти проходять спеціальну підготовку для атак у Європі.

За словами джерела в органах безпеки, їх навчають бойових прийомів, поводженню з вибухівкою та спостереженню. Раніше багато з нападників проходили лише кілька тижнів підготовки.

«Зараз стратегія змінилася. Створені спеціалізовані підрозділи. Навчання відбувається протягом тривалого періоду», — поділилося джерело.

Програма новин-розслідувань ВВС «Панорама» стверджує, що ІДІЛ має мережу з 1500 підготовлених до терору новобранців, які, за даними Шведського радіо, цілком можуть планувати нові напади в Європі.

Служба новин Omni,
23 березня 2016 року

Пролог

Час від часу двадцятидворічну Моллі Берй возили на розкішні вілли в Середземному морі, просили зачекати, а потім відправляли додому з пухким конвертом банкнот, і їй не доводилося робити нічого, окрім як крутити пальцями на руках. Але принаймні раніше можна було розважатися телефоном або читанням книжок. Цього разу похмурий охоронець відібрав її стільниковий, щойно вона зійшла на облавок сорокап'ятиметрової розкішної яхти «Люсінда». Книга, яку вона зараз читала, «Поштамт» Чарльза Буковскі, була забута в її квартирі в Барселоні. Телевізор ловив лише іспанські канали, і, незважаючи на те, що прожила в Іспанії останні кілька років, вона ледве знала мову. Зате оплата була вищою, ніж зазвичай: п'ять тисяч євро на день.

Крізь кругле вікно екстравагантної каюти Моллі могла бачити узбережжя Майорки та гавань Пуерто-Порталс. Магазини та кафе просто неба були переповнені, а вздовж набережної стояли розкішні яхти. Туристи прогулювалися й фотографувалися на тлі човнів. Найбільші кораблі, такі як «Люсінда», не могли поміститися в самій гавані, а натомість були пришвартовані віялом одразу за нею.

Живіт забуркотів. Моллі вимкнула телевізор і кинула пульт на двоспальне ліжко. Коли її провели до кабіни, то сказали чекати, доки покличуть.

Вона стала перед дзеркалом.

— Дівчина має поїсти.

Змінила голос.

— Припини розмовляти сама з собою, — промовила вона серйозно.

Затиснула ніс вказівним і середнім пальцями.

— Гаразд, вибач, Моллі, — назально промовила.

Вона зібрала своє темне волосся й натягнула чорну футболку поверх бікіні.

Коридор був порожній. Моллі рушила на корму, пройшла повз четверо зачинених дверей, перш ніж опинилася на сходах. Чоловік у білій уніформі офіціанта, спускаючись униз, зупинився.

— Кухня? — запитала вона англійською, посміхаючись. Чоловік витріщився на неї, не відповідаючи. Моллі поклала руку на живіт і почала водити нею по колу. — Їжа. Я голодна.

Офіціант жестом запросив її йти за ним. Він дістав із задньої кишені серветку і витер чоло, а потім зупинився перед дерев'яними дверима й жестом указав на них.

Моллі увійшла до невеликого ресторану. Прямо перед собою вона побачила скляні двері, що виходили на палубу. П'ять круглих столиків чекали на відвідувачів. На стінах висіли чорно-білі світлини старих кораблів. Перед вікном стояли срібні тарілки зі свіжими фруктами та відерце з льодом і пляшками мінеральної води.

— Я думала про гамбургер, жадібний ти виродку, — пробурмотіла вона, похмуро дивлячись на тарілки з фруктами. Яскраво-синє море за вікном здавалося привабливим.

Вона взяла шматочок манго, поклала його до рота й облизала пальці, перш ніж обійти бар у пошуках снєків. Моллі витягнула ящик і знайшла декілька пляшок «Сан-Мігель»¹. Узяла дві, намалювала смайлик на запітнілому склі однієї з них і поставила їх на шинквас. Знову нахилилася, продовжила пошуки й витягла упаковку чипсів і горіхи кеш'ю.

— Слава Богу, — пробурмотіла дівчина.

Заштовхуючи ящик на місце, вона почула, як відчинилися двері на палубу.

Моллі схопила одну з пивних пляшок і сховалася за лядою, щоб її не помітили. Двоє чоловіків тихо розмовляли. Коли голоси наблизилися, вона збагнула, що балакають арабською.

— Мученики готові?

— Чекають вашого наказу. Вони дуже віддані, уже давно чекають...

Голос був хрипкий, і Моллі не змогла розібрати решту слів. Сиділа нерухомо, затамувавши подих, шкодуючи, що сховалася.

— А ціль?

Один із чоловіків відкоркував пляшку. Кришка впала на підлогу, і він вилаявся.

— У Стокгольмі, у столиці.

— Коли?

Почувся скрип деревини, голоси стихли, чоловіки поверталися на палубу.

Моллі повільно видихнула й обережно підвелася. Зачекала кілька секунд, перш ніж схопити чипси, пиво й горішки. Вона притиснулася

до стіни біля дверей і визирнула на палубу. Чоловіків ніде не було видно.

Моллі тремтячою рукою піднесла чипси до рота. Механічно пожувала. Голод зник. Вона знала, що не помилилася. Ті двоє говорили про терористичний напад на Стокгольм.

Звісно, за ці роки вона зустрічала покидьків, чоловіків із грошима і владою, що ставилися до жінок, за компанію яких платили, як до будь-якого іншого товару. Чоловіків, які отримували задоволення від приниження, від грубощів. Але вона ніколи не боялася за своє життя. Не по-справжньому. Цього разу все було інакше, Моллі відчувала це всім тілом.

Ніхто не знав, де вона. Батько думав, що дочка працює в магазині одягу в Барселоні. Він навіть не мав її адреси. А Марк, чоловік, який координував роботу, навіть пальцем не поворухнув би, якщо б вона зникла.

Але навіть якби її помітили, вони не могли знати, що Моллі розмовляє арабською. У неї був шведський паспорт. Можливо, вона не мала вигляд типової скандинавки, але зовсім не була схожа на арабку.

Дівчина підвелася з ліжка, коли почула звук двигуна, що долинав із води. Невеличкий човен щойно покинув «Люсінду» й попрямував до Пуерто-Порталс. На кормі сидів чоловік у синій кепці. Можливо, це був один із тих, кого вона підслухала?

Моторний човен пришвартувався в гавані, чоловік зістрибнув, і судно повернуло назад.

У наступні дні вона прикидатиметься тупою ескортницею. Ніхто за жодних обставин не мав здогадатися, що вона розмовляє арабською.

Моллі відкрила друге пиво, що стояло на краю столу, зробила великий ковток і витерла рота.

Закашлялася, коли у двері постукали.

— Іду! — гукнула англійською. Поправила волосся, штовхнула двері. Зовні стояв охоронець, одягнений у білу сорочку з кобурою на грудях.

— Ти маєш піти зі мною, — сказав він.

¹Марка іспанського пива.

Проїжджа частина Вальгалла-веґен частково опинилася під водою. Дощ лив на чорний BMW сорокатрирічної Ванесси Франк. Спалах блискавки осяяв темряву, і вона почала лічити. Дійшла до п'яти, перш ніж у небі прогримів грім, заглушивши голос диктора новин.

«Шторм Ґертруда пройде над Стокгольмом у п'ятницю ввечері, — сказав серйозний жіночий голос. — Населенню рекомендується залишатися вдома й не виходити на вулицю без необхідності».

«Та ви що», — пробурмотіла Ванесса, відвівши погляд від дороги, щоб зменшити гучність радіо.

Наступної секунди їй довелося різко загальмувати, коли дорогу на великій швидкості перетинав велосипедист. Ще міліметр, і вона в'їхала б у його заднє колесо.

Ґертруда. Чому штормам не дали справжніх страшних імен, як Одін чи Тор? Щось зі скандинавської міфології, щоб люди втямили, що це серйозно. Ґертруда асоціювалася радше з розгубленою вчителькою початкових класів із обгризеними нігтями, від якої пахне кавою.

Майже весь жовтень лив дощ, і ось уже скоро середина листопада. Ванесса вже добряче втопилася від темряви. Вона проїхала повз торговельний центр Fältöversten і повернула кермо, щоб об'їхати велику калюжу, з якої стирчало щось схоже на електросамокат. За кількасот метрів крізь дощ виднілися блакитні вогні станції метро «Єрдет».

Ванесса звернула на вулицю Уксенстірнс-ґатан і припаркувалася в другий ряд перед шлагбаумом, установленим перед будівлею SVT². Відчинила дверцята машини, узяла парасольку із заднього сидіння й розгорнула її над собою, коли виходила.

Сила вітру змусила її похитнутися. Похмурий поліціант у дощовику з піднятим каптуром швидко оглянув жінку, перш ніж пропустити.

Ванесса повернула праворуч на Тапто-ґатан. Три прожектори освітлювали тротуар, де біля позашляховика на спині лежав чоловік.

Кілька криміналістів у білих целофанових костюмах встановлювали імпровізований намет, аби дощ не забруднив місце злочину. Одна з них помітила Ванессу й підняла руку, зупиняючи інспекторку. Жінка зупинилася за десять метрів від тіла, намагаючись знайти правильний

кут для парасольки й озираючись навколо. Праворуч тротуар переходив у похилий газон. У кінці вулиці вона побачила скеледром і гойдалки парку Густава Адольфа.

Криміналістка показала Ванессі, щоб та йшла за нею, і з її зросту та манери рухатися стало зрозуміло, що це була Труде Говланд. Детективці подобалася норвезько-індійська колега, вона вважала її надзвичайно компетентною. Окрім цього, Ванессі було до вподоби її сухе почуття гумору.

Вони стали в під'їзді, і Труде спустила маску на підборіддя.

— Наш колега, Рікард Ульссон. Два постріли в спину.

Труде витерла краплі води, що зібралися на лобі.

— Де він працював? — запитала Ванесса.

У темному небі знову спалахнула блискавка.

— Команда 2022.

— Тобто організована злочинність.

Намет установили над тілом. Труде знову одягнула маску та залишила Ванессу саму в під'їзді.

Останніми роками погрози на адресу поліціантів та їхніх родин зросли як за інтенсивністю, так і за жорстокістю. Злочинці вже не боялися стріляти по будинках окремих офіцерів або погрожувати їхнім сім'ям. Особливо вразливими були правоохоронці, які працювали з бандами. До того як Ванесса перейшла з «Групи Нова», яка так називалася до реорганізації, в Національну комісію з розслідування вбивств, жінка сама була б під загрозою.

Ванесса взяла стільниковий, аби зателефонувати своєму начальнику Мікаелю Каску та попросити його надіслати більше слідчих. Вона поклала апарат назад у внутрішню кишеню, коли второпала, що не має його номера в новому смартфоні, який купила в балакучого продавця в магазині на Кунгс-ґатан раніше того дня. Окрім цього, вона змінила свій номер телефону, а службовий залишився в машині. Ванесса тільки-но вирішила повернутися й забрати його, як поліціант, який пропустив її на місце злочину, рушив із місця разом із чоловіком у чорному плащі. Помітивши Ванессу, вони попрямували в її бік.

Двоє працівників протиснулося до під'їзду. Чоловік у плащі, якому було близько тридцяти років, простягнув руку.

— Самер Бакір, — назвався він на сконському² діалекті, і Ванессі здалося, що через акцент він звучить як Златан Ібрагімович⁴.

— Ти новенький?

Він стягнув промоклий каптур на потилицю й поправив коротко підстрижене чорне волосся.

— З Мальме. Зараз я у Відділі тяжких убивств у центральному Стокгольмі, — він жестом показав у бік освітленого намету. — Що ми знаємо?

— Колега. Рікард Ульссон, — сказала Ванесса, й обидва чоловіки витріщилися на неї. Рація поліцейського в однострої потріскувала, але він навіть не намагався відповісти. Самер і Ванесса кивнули в бік рації. Він сіпнувся, відвернувся й попросив оператора повторити.

— Відомо, чи він був на службі? — запитав Самер.

Ванесса похитала головою.

— Можеш зателефонувати своєму босу та попросити більше людей? Я була першою на місці події, і вони ще не знають, що жертва — поліцейський.

— Ти ще не повідомила?

— Новий стільниковий, ще не встигла перенести номери, — майже збрехала Ванесса. Правда полягала в тому, що вона не знала, як це зробити.

Самер копирсався в кишнях, коли до них повернувся поліціант в уніформі. Він мав приголомшений вигляд.

— Вони знайшли ще одне тіло.

Самер припинив пошуки й опустив руки.

— Де? — запитала Ванесса.

Поліціант облизав губи.

— За кількасот метрів звідси. Біля «Єрдет», — сказав він.

²Зі шв. *Sveriges Television AB* — АТ «Шведське телебачення» — шведська суспільна телемовна організація.

³Діалект, на якому розмовляють у Сконе — південному регіоні Швеції.

⁴Відомий шведський футболіст боснійського походження, народився у Мальме.

2

Аксель Ґрістад лежав у своєму односпальному ліжку, склавши руки за головою, і споглядав на тріщини в стелі. Дощ стукотів у вікно, але, здавалося, трохи вщух.

Настрій був похмурим. Наступного дня він попрощається зі своїм дев'ятирічним сином Сімоном, і лише за тиждень вони знову зможуть бути разом. Він жив заради цих тижнів із Сімоном — решта часу була лише довгим очікуванням.

Чоловік почув кроки з коридору, на клямку натиснули. Двері відчинив його син, одягнений у блакитну піжаму.

— Я не можу заснути.

Аксель відсунувся, щоб Сімон міг сісти на край ліжка поруч.

— Чому?

— Я голодний.

Кілька годин тому вони повечеряли спагеті з м'ясним соусом. Аксель знав, що мусив би сказати Сімону повернутися в ліжку, щоб той не був занадто втомленим, коли наступного дня встане на футбольне тренування. Але все, що відчував, це щастя.

Він поглянув на обличчя Сімона.

— Я теж.

Аксель подивився на вікно й зрозумів, що дощ ось-ось припиниться. Він зиркнув на будильник на шафці біля ліжка, червоні цифри якого показували, що вже пів на дев'яту вечора.

— Чому б нам не піти в гриль й не купити трохи їжі додому?

Обличчя Сімона розпливлося в усмішці, переднього зуба не вистачало. Аксель подумав, що він нагадує йому хокеїста під час переможного інтерв'ю на телебаченні.

— Цього разу скуштую булочку, яку ти зазвичай їси.

— Тобі сподобається. Але мамі ми не повідомимо. Якщо вона запитає, то скажеш, що хлопці Ґрістади весь тиждень їли броколі і вчасно лягали спати.

— Ти ж знаєш, тату.

Вони дали один одному п'ять. Аксель обожнював, коли Сімон називав його «татом».

За кілька хвилин вони вдягнулися в дощовики й вийшли з під'їзду на вулицю Родманс-ґатан. Сімон відкинув голову назад і поглянув угору.

— Дощ припинився, — сказав він, упустивши на тротуар футбольний м'яч, який завжди носив із собою. Хлопчик копнув м'яч ногою й побіг за ним, рухаючись легко та плавно. Щоразу, коли Аксель бачив, як малий біжить, він відчував полегшення і вдячність за те, що син не успадкував його незграбність і нерозвиненість моторики, які перетворили його власне дитинство на пекло. Сімон навіть навчився добре грати у футбол. Сам Аксель ніколи не займався спортом. Фізична активність назавжди асоціювалася в нього з муками. Він ніколи не почувався більш вразливим, ніж на уроках фізкультури. Багато найпринизливіших моментів у його житті сталися саме в роздягальнях у шкільні роки.

Тому спершу він занепокоївся, коли Сімон сказав йому, що хоче грати у футбол. Але щойно він почав, Аксель не пропустив жодного матчу чи тренування. Це було справжнє щастя: бачити, як його син ганяється за м'ячем. Сімон бив, забивав, його обіймали товариші по команді. Іноді Акселю здавалося, що це він летить через поле.

М'яч опинився у калюжі, і Сімон зупинився, підняв його на щиколотку та кілька разів ударив по ньому ногою.

«Це магія, — подумав Аксель, — що це мій син і що він може робити такі речі».

— Поглянь! — вигукнув Сімон і почав набивати м'яч.

Аксель відчув мурашки по шкірі, коли подумав про подорож, яку забронював для них. За кілька тижнів вони поїдуть на матч улюбленої команди Сімона — «Барселони». Аксель пообіцяв собі нічого не казати до дня народження Сімона.

Матч мав відбутися на тому тижні, коли Аксель не мав би забирати Сімона, але він запитав Ребекку, яка сказала, що це, звісно, не проблема. Вони були гнучкими та щедрими одне з одним, коли йшлося про години й дні. Аксель часто чув про розлучених батьків, які тільки те й роблять, що сваряться, але для нього все було просто. Якщо Ребекка та її чоловік Торстен їхали на кілька днів у подорож, Сімон без проблем залишався з дитиною. Син був єдиним, кого він по-справжньому цінував у житті, а інших друзів у нього не було.

Звісно, Акселю подобалася його робота ІТ-фахівця в «Данському банку». Проте він був надто кваліфікованим для цієї роботи, і деякі з його завдань були дуже простими. Його колеги могли б бути приємнішими. Він відчував на собі їхні погляди, посмішки та гримаси за спиною, коли затирався, не встигаючи вимовити слова. Але могло бути й гірше. Усе могло бути гірше.

В Акселя був Сімон, Сімон любив його, і це було все, що йому потрібно.

Не міг збагнути, як йому вдавалося так довго тримати поїздку до Барселони в таємниці. Вирішив, що все одно розповість синові, коли вони їстимуть барбекю. Це було б ідеальним завершенням тижня.

Аксель нахилився, намагаючи одну зі своїх розв'язаних шнурівок.

Наступної миті він почув різкий скрегіт гальм. Хвиля шоку пройшлася всім тілом. Коли випрямив спину, то побачив, як темна машина на великій швидкості зникає з поля зору.

На світлофорі було зелене світло для пішоходів.

Ліворуч на переході нерухомо лежав Сімон.

Ванесса вийшла з обертових дверей SVT, де вона провела останню годину, вивчаючи відеозаписи з камер спостереження, що виходили на Уксенстірнс-ґатан.

Дощ припинився. Вона кинула парасольку в багажник BMW й озирнулася навкруги.

Навколо багато чого відбувалося. Блакитне світло відбивалося від недолугих фасадів і гігантської сірої бетонної будівлі SVT. З балконів і вікон визирали зацікавлені сусіди.

На місце події було викликано всі доступні патрульні машини Стокгольма. Навіть військові були там, обшукуючи територію з важким озброєнням, оскільки не можна було виключити, що злочин не був учинком божевільного. Репортер і фотограф вертілися біля огорожі, і скоро журналістів буде більше.

Ванесса поглянула в бік «Єрдет». Дві машини технічної служби проїхали по багnistому ґрунту, який пізньої осені замінив поверхню спортивного майданчика, і тепер стояли біля кам'яної споруди, що нагадувала зменшену версію Стоунхенджу. Саме тут знайшли другу жертву. Вона могла бачити, як криміналісти працюють у світлі прожекторів.

Самер Бакір підійшов до машини. Його білі кросівки потемніли від вологи, а низ джинсів був заляпаний багнюкою.

— Це жінка років двадцяти. Гадаю, арабського походження, як і я, — сказав він.

— Теж застрелена?

Самер нахилився й спробував відтерти найгірші плями на своїй нозі.

— Зарізана, — він припинив спроби відчистити бруд і випростався. — Груді й шия. Як там із камерами відеоспостереження?

— Не дуже добре, — сильний порив вітру схопив Ванессу за волосся, і вона затремтіла.

— Що робимо тепер? — поцікавився Самер.

Не відповідаючи, вона відчинила дверця автомобіля й сіла на водійське сидіння. Запустила двигун й увімкнула опалення. Самер сів

на пасажирське місце й потер долоні, щоб розігнати кров, озираючись по салону.

У вікно постукали, і з того боку з'явилося обличчя Труде Говланд. Вона тримала в руках герметичний пластиковий пакет зі стільниковим телефоном всередині. Ванесса запросила її сісти всередину.

— Стільниковий Рікарда Ульссона, — повідомила Труде.

— Ви дізналися код? — запитав Самер.

— Ні.

Ванесса зважила телефон у руці. Вона почувалася розчарованою. Два вбивства однієї ночі в одному з найспокійніших районів Стокгольма. Їй потрібно було відштовхнутися від чогось, аби наступного дня розслідування справді зрушило з мертвої точки. Команда вже перебувала в квартирі Рікарда Ульссона, що, як виявилося, була розташована на Карла-веґен, навпроти Гарнізону⁵, приблизно за сто метрів від місця вбивства.

— Де тіло?

— Майже готове для транспортування звідси, — відповіла Труде.

Ванесса відчинила дверцята машини й швидко попрямувала до Тапто-ґатан, а Самер і Труде йшли слідом за нею.

Двоє чоловіків завантажували тіло Рікарда Ульссона в катафалк, і Ванесса гукнула їм, аби зачекали. Вона відкинула біле простирадло з торсу жертви. Натиснула бічну кнопку на своєму телефоні й спрямувала екран на мертвого чоловіка, щоб активувати функцію розпізнавання обличчя.

— Дякую, — сказала, перш ніж покласти простирадло назад.

Поки тіло вантажили в машину, Труде й Самер дивилися на телефон через її плече. Перше, що вискочило на екрані, була фотографія дитини на гойдалці. Ванесса зітхнула й натиснула зелену кнопку з білою слухавкою внизу ліворуч, аби побачити останні дзвінки.

— Трясця! — вигукнув Самер.

— Можеш зателефонувати та попросити їх переслати запис? — попросила Ванесса.

Останній номер, який набрав Рікард Ульссон у своєму житті, був 112. Дзвінок почався о 19:04 і тривав двадцять три секунди.

⁵ Великий офісний квартал у Стокгольмі.

Аксель Ґрістад пережив найстрашніший жах у своєму житті. Кілька разів він був настільки певен, що спить, що вщипнув себе за руку.

Він блукав порожнім білим коридором Каролінської університетської лікарні, притискаючи до себе футбольний м'яч Сімона. За мить до цього двері до палати, у якій його оперували, відчинилися. Шестеро людей у зелених лікарняних халатах і масках стояли навколо маленького тіла Сімона. Аксель здогадався, що вони відчайдушно борються за його життя.

Він ніколи не забуде цю сцену.

Щоразу, як заплющував очі, то уявляв собі цю картину.

Коли він знайшов Сімона бездиханним на асфальті, першим поривом було кинути його в машину й самому відвезти в лікарню. Це було б швидше, ніж чекати на швидку допомогу. Але тут прибїгла жінка років п'ятдесяти. Вона була медсестрою та пояснила, що так можна пошкодити хребет хлопчика. Спершу його треба було стабілізувати.

— Я вже викликала швидку, вони їдуть, — сказала вона, задихаючись.

Швидка допомога приїхала за сім хвилин. Аксель сидів на узбіччі дороги, сховавши обличчя в долонях, поки парамедики розмовляли з медсестрою. Вони швидко оглянули травми Сімона, зафіксували йому шию, а потім підняли на носі. Аксель стояв поруч, паралізований, мовчазний та абсолютно непотрібний. Йому було соромно, що дозволив іншим людям боротися за життя свого сина.

Від цих думок його відволікла молода медсестра, яка підійшла ближче.

— Ви батько Сімона?

Аксель кивнув.

— Він ще в операційній. Я проведу вас до зали очікування.

— З-з н-ним... усе буде д-д-добре?

Єдиними людьми, з якими Аксель не затинався, були Ребекка й Сімон.

— Ми робимо все, що нам під силу, — сказала вона, ніжно обійнявши чоловіка. — Ходіть сюди, посидьте.

Вона провела його повз ліфти в інший, менший коридор. Коли вони йшли, він відчув, як сльози навертаються на очі. Дівчина обережно всадила його на тапчан і сіла поруч.

— Мама Сімона вже їде, я приведу її сюди, щоб ви могли побути разом.

Медсестра підвелася, і її кроки затихли в далечині.

За якийсь час з'явилася Ребекка, і на льоту обійняла Акселя. Він спробував пояснити, що сталося, але вона його зупинила.

— Мені вже розповіли.

Аксель не міг змусити себе нічого сказати. Він не наважувався зустрітися з нею поглядом. Чи звинувачувала вона його? Уважала, що це його провина? Звичайно, він повинен був краще наглядати за Сімоном.

— Він усе ще в операційній, — промовив чоловік здебільшого для того, щоб порушити мовчанку.

Обличчя Ребекки було блідим, її світле волосся зіbrane у хвіст. Він подумав, що вона схожа на Сімона — що Ребекка і Сімон були найкрасивішими людьми на землі.

— Усе буде добре.

— Це сталося так швидко. Я просто нахилився, щоб зав'язати...

— Я знаю, що ти ніколи не був би безвідповідальним, коли справа стосується Сімона.

— Ні, не був би.

Ребекка схопила Акселя за руку й стиснула її. Він відкинувся на спинку крісла, заплющив очі та спробував заспокоїтися.

У коридорі з'явилися двоє поліціантів, медсестра вказала в бік Акселя. Він поклав футбольний м'яч Сімона та пішов їм назустріч.

— Я наразі піду за кавою, — сказала Ребекка й зникла.

Офіцери назвалися на ім'я та прізвище, попросили Акселя знову сісти й записали його контактні дані. Запитали, чи може розповісти про те, що сталося.

Він повідомив усе, як було, що машина їхала на великій швидкості й проїхала на червоне світло. А коли підняв голову, Сімон уже лежав на асфальті бездиханний. Водій не зупинився, а прискорив рух і зник у напрямку Руслаґстулль.

Поліцейський поглянув на нього зі співчуттям.

— Ви бачили, якої моделі була машина? — запитав він.

— Я нічого не знаю про машини. Вона була чорна, це все, що я бачив.

— А номерний знак? — запитав інший офіцер.

Аксель похитав головою.

— На-на жаль, він їхав надто швидко.

— Зрозуміло.

Правоохоронці встали, один з них ніяково поплескав Акселя по плечу та сказав, що вони будуть на зв'язку.

Переконавшись, що поліцейські пішли, Аксель дістав свій стільниковий і зайшов на сторінку реєстру автомобілів. У пошуковому рядку ввів реєстраційний номер автомобіля: HNC 106.

Ванесса припаркувала машину в гаражі під «Норра Реал». З темного неба падали дрібні краплі дощу. Хоча був вечір п'ятниці, Васастан був безлюдним, єдиною ознакою життя було таксі, що промчало повз неї, коли перетинала вулицю Уден-ґатан.

Вона зупинилася в парку Моніки Зеттерлунд, як це часто робила. Заплющила очі, щоб прислухатися до музики, що долинала з лавки, установлені на честь джазової співачки, де цілодобово грали її пісні. Ванессі потрібно було виспатися, завтра буде важкий день, о восьмій годині зустріч у поліційному відділку. Диспетчерський центр пообіцяв надіслати електронною поштою повідомлення про дзвінок Рікарда Ульссона, щойно їм вдасться встановити місце його перебування, за їхніми розрахунками, десь протягом ночі. Особу жінки, яка загинула, ще не встановили, не знайшли ні телефон, ні посвідчення особи. Вони ще не знали, чи є якийсь зв'язок між цими двома вбивствами.

Наблизившись до квартири, Ванесса побачила дві ноги в джинсових штаних, що стирчали з дверей ліфта. Вона припустила, що це був безхатько, який сховався від дощу й заснув. Жінка прокралася останні кілька кроків, аби не зачепити його, і помітила рожеве волосся. Це була Селін Вуд, тринадцятирічна дівчинка, із якою вона познайомилася влітку. Під час масової стрілянини на стадіоні в Стокгольмі Селін отримала поранення в живіт і опинилася на волосину від смерті. Кілька місяців вона переїжджала між тимчасовими прийомними сім'ями. Час від часу втікала, знаходила Ванессу й добряче наїдалася, а потім знову зникала.

Селін схудла, і Ванесса сіпнулася від одного погляду на її куртку, яка була надто тонкою для листопадового холоду. Вона присіла навпочіпки й ніжно торкнулася плеча дитини.

Селін розплющила очі.

— Що ти зробила зі своїм волоссям? — вона позіхнула, простягнула руку й провела пальцями по кінчиках волосся Ванесси.

— Хто б казав.

Ванесса обійняла її, набрала код і притримала двері для Селін, яка звелася на ноги й вискочила на прогін.

У коридорі вони зняли плащі, і Ванесса знайшла білу піжаму, яка була завеликою для Селін.

— Як довго ти чекаєш? — запитала Ванесса.

— Либонь, кілька годин. Я доволі швидко заснула, тож це було не так уже й погано.

— Була в школі? — Селін не відповіла. — Тобі треба почати туди ходити.

Ванесса обнишпорила морозильну камеру в пошуках чогось їстівного, а Селін розвалилася на канапі.

Схоже, вона вже позбулася втоми.

— Я думала про це. Чому всі захоплюються Гретою, коли вона прогулює школу, а мені дістається лише лайно? Це дуже несправедливо.

Ванесса закотила очі, відкрила мікрохвильовку й поклала в неї пиріг «Горбі». Установила таймер на одну хвилину.

— Грета має масштабніший план. Вона виступає на захист клімату, протистоїть системі заради кращого світу.

— Я також виступаю проти системи. Я панк.

Селін підвелася з тапчана, підійшла до каміна, узяла фотографію в рамці й розглянула її.

— Вона така мила.

На фото була Наташа, сирійська дівчинка-біженка, якою Ванесса опікувалася два роки тому. Тепер вона повернулася до Сирії, до свого батька. Ванесса сумувала за нею так сильно, що їй було аж боляче. Щодня сподівалася, що Наташа зателефонує та скаже, що повертається до Стокгольма.

Мікрохвильова піч запищала, Ванесса дістала «Горбі», поклала його на тарілку та відсунула її на кухонний острів. Селін поставила світлину Наташі на місце й сіла на один із барних ослінчиків. Третина пирога зникла за один укус.

— Я намагаюся їсти більше вегетаріанської їжі, але сьогодні зроблю виняток. Не хочу бути невдячною гостею, — зауважила вона.

— Ще один? — запитала Ванесса.

— Якщо ти наполягаєш, — сказала Селін із повним ротом їжі. — Я не їла з учорашнього дня. Але потім побалувала себе «Бургер Кінгом». Довелося чекати пів години, перш ніж якийсь багатій не доїв

половину «Воппера». Дідько, це було смачно. Можна багато чого казати про вас, багатіїв, але у вас є смак.

Після того як Селін з'їла ще один пиріг, вона прилягла на канапу.

Ванесса сіла поруч.

— Ти не будеш нічого їсти? — запитала Селін.

Ванесса похитала головою.

— Я не така вже й голодна, — збрехала вона. Правда полягала в тому, що залишалося лише два «Горбі», і було зрозуміло, що Селін потребувала другого більше, ніж Ванесса.

Селін заплющила очі, потягнулася. Її піжамна сорочка піднялася, оголивши живіт. Шрам від кулі, яка ледь не вбила її, білів трохи вище від пупка.

— Ти маєш припинити тікати, люба. І маєш піти до школи, — сказала Ванесса.

Селін кивнула й ледь помітно посміхнулася.

— Можеш поперебирати мені волосся? Це так приємно, коли хтось тебе торкається.

Ванесса пересіла на бік Селін, поклала голову дівчинки на коліна й провела пальцями по її рожевому волоссю. Воно було брудне, скуйовджене й мало кепський запах.

Селін заплющила очі, сльоза виступила та повільно потекла по щоці, залишаючи білу смугу на брудному обличчі. Вона сердито витерла її. За мить дитина заснула. Ванесса взяла подушку, обережно підклала її під голову Селін і піднялася.

Вона дістала свій стільниковий. На нього надійшов аудіофайл із екстреного дзвінка Рікарда Ульссона. Налила собі склянку води, знайшла навушники й сіла на один із барних ослінчиків біля кухонного острова, перш ніж увімкнути кліп.

«SOS 112, що сталося?» — промовив жіночий голос.

Чути було лише важке хекання й біг кроків. На задньому плані сердито завивав вітер.

Ванесса вставила навушники глибше у вуха, щоб краще чути.

«Алло?»

Рікард Ульссон усе ще нічого не казав, було чути лише його важке сапання та швидкі кроки. Одяг шурхотів об мікрофон. Його

переслідували? Усе вказувало на те, що так, і не в останню чергу те, що йому вистрілили в спину.

«Алло?»

Голос оператора звучав дедалі напруженіше. Минуло кілька секунд.

«З ким я розмовляю?»

Почувся гучний вибух. Рікард Ульссон залементував. Гучно, несамовито. Удар. Він, мабуть, упав на землю й тепер задихався. Дихання вирівнялося. Тоді пролунав наступний постріл.

«Алло?»

Шелест у мікрофоні. Кроки, що віддаляються. За десять секунд було чути лише стукіт дощу по бруківці.

Усю ніч падав дощ, і калюжі за вікном лікарні вкрилися тонким шаром льоду. Аксель Грістад сидів навпроти коханої жінки. Але рука Ребекки, яка лежала на столі, була переплетена з рукою Торстена. Ребекка й Аксель чергували в лікарні із самого ранку. Торстен був удома, у квартирі подружжя, збирав одяг і туалетне приладдя для Ребекки. Він спав там, але повернувся рано-вранці в суботу, і тепер вони разом снідали.

— Чорт, я втомився від цієї лікарняної кави, — сказав Торстен, указуючи на порожнє горнятко перед собою. Вони з Акселем з'їли по канапці із шинкою. Ребекка, яка вже кілька років була вегетаріанкою, узяла сандвіч із індичкою, позаяк усі інші варіанти закінчилися. Шматочки індички, які вона акуратно повитягала, лежали на краю тарілки.

Торстен подавився відрижкою та почухав щетину.

— Я до туалету, комусь щось потрібно? — запитала Ребекка, відсуваючи крісло.

Торстен і Аксель похитали головами.

Сімона перевели у відділення інтенсивної терапії. Його стан залишався без змін. Лікарі не знали, чи виживе хлопчик. Щоразу, коли Аксель заплющував очі, уявляв маленьке худеньке тільце, оточене апаратами, що пищали.

Ребекка зникла в напрямку туалету. Раніше завжди було трохи незручно, коли Аксель і Торстен залишалися наодинці. У них не було нічого спільного, окрім того, що обидва були закохані в одну жінку. Але з роками це ніби втратило своє значення. Торстен завжди добре ставився до Акселя, коли вони зустрічалися на дні народження або коли забирали дитину. Торстену також подобався Сімон, він ставився до нього, як до рідного сина. А Сімон любив Торстена. Звісно, у перші роки Аксель хвилювався, що Сімон надаватиме перевагу вітчиму. А хто б не надавав? Торстен був веселим, балакучим та успішним. Він тримався впевнено в усіх ситуаціях. Агенція нерухомості, яку він допоміг заснувати, мала прибуток у сто мільйонів крон. Улітку і взимку він, Ребекка та Сімон їздили в довгі розкішні відпустки. Балі, Таїланд, Дубай, Мальдіви.

Торстен роздратовано глипнув на Акселя, узявши шматок індички з тарілки Ребекки. Лікарняний клоун із розмальованим білою фарбою обличчям і рудим волоссям теревенив біля сходів трохи далі.

— Я не знаю, скільки разів казав тобі, щоб ти не дозволяв йому грати з цим клятим м'ячем на тротуарі, — сказав він.

Акселя здивував раптовий спалах агресії. Він стиснув губи, учепившись пальцями за край столу. Але що тут можна було сказати? Торстен мав рацію.

— Це твоя провина. Ти це розумієш, так? Це твоя провина, що хлопець там, як овоч. Якщо він помре, це буде твоя провина.

Кожне слово, кожен склад завдавали Акселю болю. Він витягнув шию і кивнув.

— Я знаю. Мені ду-ду-дуже шкода.

Торстен закотив очі.

— Ти завжди був ідіотом. Але оце... Ти хоч розумієш, скільки страждань ти їй заподіяв? Поглянь на неї, вона від цього не відійде. Ти почув? Якщо він помре, то вона, курва, не відійде. Тоді на твоїй совісті буде два життя.

Торстен пирхнув, похитав головою та відсунув тарілку.

— Але, звісно ж, тобі це зійде з рук. Із твоїм жалюгідним, довбаним запинанням та імбецильною поведінкою.

Аксель ніколи не бачив цього чоловіка таким, хоча й усвідомлював, що Торстен не може второпати, як Ребекка може мати дитину від такого, як він.

— Якби не вона, я б тебе вбив, — Торстен жестом показав у бік убиральні. — Але вона тебе жаліє.

Двері туалету відчинилися, і до них підійшла Ребекка. За пів метра від столу вона зупинилася й поглянула на обох.

— Про що мова? — запитала вона.

Торстен зітхнув, піднявши долоні.

— Я просто сказав правду.

Ребекка нахилилася до нього.

— Тобто?

— Тобто Аксель винен у тому, що ми тут опинилися. Дідько забирай, Бекко, хтось повинен це сказати. Йому все сходить з рук. Він дорослий чоловік і має це почути.

Його голос уже не звучав так упевнено. Ребекка витріщилася на нього.

— Ти не сваритимеш Акселя. Ти мене чуєш? Не зараз. Не тоді, коли наш син там, нагорі, і, можливо...

Вона сіла, сховавши обличчя в долонях. Торстен поклав руку їй на спину, але жінка струснула її. Він зітхнув.

— Я проїдуся, — зі зціпленими зубами промовив він.

Схопив куртку, засунув руки в кишені й довгими кроками попрямував до виходу.

Аксель не знав, що сказати. Він ненавидів бачити Ребекку сумною й соромився, що став причиною сварки між нею та Торстеном. Він мав постояти за себе. Водночас був радий, що вона заступилася за нього. Нічого не міг вдіяти, але йому це подобалося. Ніхто не заступався за нього так, як Ребекка.

— Не слухай його, — пробурмотіла вона, усе ще не піднімаючи очей.

— Він має рацію. Я не мав дозволяти Сімону брати м'яча, але він був такий щасливий, коли отримав його. Він бігав і... ніщо не робило мене щасливішим, ніж те, як він бігав.

Ребекка випросталася й відкинула назад пасмо волосся, що впало їй на обличчя.

— Ніколи не кажи так. Не кажи, яким він був чи що він робив. Він живий. Сімон живий, і одного дня він знову гратиме у футбол.

Вона тремтіла, ковтала сльози, ховала їх у собі.

— Ти хороший батько, Акселю. Сімон завжди каже мені, який ти хороший батько. Я знала це одразу, як зустріла тебе.

Він нікому не розповів про номер машини, навіть Ребецці. Аксель уже знав напам'ять адресу чоловіка, на якого була зареєстрована машина.

— Мені треба додому, — сказав він. — Прийняти душ і перевдягнутися.

Це був перший раз, коли він збрехав Ребецці, і ненавидів це. Але мусив.

Міг думати лише про те, що людина, яка зробила це з Сімоном і Ребеккою, помре.

КУПИТИ